

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **T. T.**, zastoupen Mgr. Petrem Kazderou, advokátem, sídlem Jiráskovo náměstí 159/10, Ostrava, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Heřmanice**, sídlem Orlovská 670/35, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2021, č. j. VS-140153/ČJ-2021-803532-KT, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 12. 2021, č. j. 22 A 81/2021-58,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 12. 2021, č. j. 22 A 81/2021-58, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2021, č. j. VS-140153/ČJ-2021-803532-KT, **se ruší a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti.
- V. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Kazderovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas ve výši 11 782 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce se dne 9. 7. 2020 dopustil kázeňského přestupku dle § 46 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o VTOS“), porušením povinnosti uložené v § 28 odst. 2 písm. g) zákona o VTOS tím, že se odmítl podrobit namátkové kontrole na přítomnost návykových a psychotropních látek, neboť odmítl odevzdat vzorek moči a následně se podrobit odbornému lékařskému vyšetření. O tomto kázeňském přestupku rozhodl speciální pedagog Věznice Heřmanice dne 9. 1. 2021 pod č. j. VS 131432/ČJ-2020-803532-KT tak, že žalobci uložil kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 7 dnů nepodmíněně. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce nebránil stížností ani žalobou ve správním soudnictví.

[2] Uvedeného kázeňského přestupku se žalobce dopustil také dne 28. 7. 2020, o němž rozhodl speciální pedagog Věznice Heřmanice dne 30. 11. 2020 pod č. j. VS 142280/ČJ-2020-803532-KT tak, že žalobci uložil kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 2 dny nepodmíněně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce stížnost, která byla rozhodnutím žalované ze dne 10. 12. 2020 zamítnuta. Žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem ze dne 14. 4. 2021, č. j. 22 A 97/2020-72.

[3] Téhož kázeňského přestupku dle § 46 odst. 1 zákona o VTOS se žalobce dopustil rovněž dne 11. 8. 2020, o kterém rozhodl speciální pedagog Věznice Heřmanice dne 15. 12. 2020 pod č. j. VS 151023/ČJ-2020-803532-KT tak, že žalobci uložil kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 4 dny nepodmíněně. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil stížností, která byla zamítnuta rozhodnutím žalované ze dne 23. 12. 2020. V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že žalovaná vedla tři samostatná kázeňská řízení ohledně tří kázeňských přestupků žalobce (popsaných shora), ačkoli ve věci mělo být vedeno společné řízení a uložen souhrnný trest za všechny tři kázeňské přestupky. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 23. 6. 2021, č. j. 22 A 14/2021-59, podané žalobě vyhověl, rozhodnutí žalované o stížnosti i rozhodnutí speciálního pedagoga zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Dovodil, že ve věci bylo nutno analogicky aplikovat předpisy trestního práva, konkrétně § 43 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, který upravuje ukládání souhrnného trestu. Krajský soud dospěl k závěru, že „v dalším řízení bude nutné při rozhodování o trestu za žalobcovo jednání ze dne 11. 8. 2020 zrušit rozhodnutí o trestu za jeho jednání ze dne 28. 7. 2020 a uložit souhrnný trest, který nesmí být mírnější než trest původně uložený za jednání ze dne 28. 7. 2020; zároveň výše uloženého trestu musí respektovat skutečnost, že trest je ukládán za skutky shodné povahy, se shodnou společenskou nebezpečností, za něž je možno uložit shodný druh trestu. Jinými slovy, trest musí sice odpovídat povaze a závažnosti jednání, zároveň však nesmí být výsledkem úvahy o prostém součtu v úvahu běžně připadajících výměr trestu (např. za každý kázeňský přestupek 2 dny, tudíž v projednávané věci celkem 4 dny). Zároveň je nezbytné trvat na tom, aby odůvodnění uloženého trestu bylo srozumitelné a přezkoumatelné“.

[4] V dalším řízení vydal speciální pedagog Věznice Heřmanice dne 29. 7. 2021 pod č. j. VS-140153/ČJ-2021-803532-KT nové rozhodnutí, kterým žalobci uložil souhrnný

pokračování

kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 3 dny nepodmíněně za dva kázeňské přestupky, kterých se žalobce dopustil dne 28. 7. 2020 a dne 11. 8. 2020. Také proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil stížností, která byla v záhlaví označeným rozhodnutím žalované ze dne 5. 8. 2021 zamítnuta.

[5] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. K žalobcově námitce, že mělo být rozhodnuto nejen o kázeňských přestupcích ze dne 28. 7. 2020 a ze dne 11. 8. 2020, ale také o kázeňském přestupku ze dne 9. 7. 2020, krajský soud poukázal na právní úpravu obsaženou v § 47 odst. 3 zákona o VTOS, dle které nelze kázeňský trest uložit po uplynutí jednoho roku od spáchání přestupku. Žalovaná proto nemohla trest uložený za skutek, k němuž došlo dne 9. 7. 2020, zrušit a uložit souhrnný trest. Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalované z důvodu nevypořádání ve stížnosti uplatněných námitek. Krajský soud připomněl, že s ohledem na jednotu správního řízení rozhodnutí žalované ob stojí, neboť námitky shodného obsahu vypořádal v odůvodnění rozhodnutí již speciální pedagog.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Shodně jako v podané žalobě namítal, že rozhodnutí speciálního pedagoga Věznice Heřmanice ze dne 29. 7. 2021 mělo při ukládání trestu zohlednit také skutek, k němuž došlo dne 9. 7. 2020. Krajský soud dle stěžovatelova názoru také nesprávně interpretoval § 47 odst. 3 zákona o VTOS. Stěžovatel v kasační stížnosti dále vytkl krajskému soudu nesprávnost právních závěrů týkajících se namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované z důvodu nevypořádání uplatněných námitek. Poukázal na to, že správní řízení je vedeno ve dvou instancích, s čímž se pojí i legitimní očekávání na vypořádání všech námitek obsažených ve stížnosti.

[7] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s právním posouzením krajského soudu a navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[9] V nyní souzené věci je mezi účastníky řízení předmětem sporu otázka týkající se ukládání trestu za sbíhající se kázeňské přestupky, tj. za kázeňské přestupky, kterých se stěžovatel dopustil dříve, než o nich bylo vydáno první „odsuzující“ správní rozhodnutí.

[10] Krajský soud v napadeném rozsudku správně uvedl, že zákon o VTOS blíže neupravuje vedení společného řízení ani ukládání souhrnných či úhrnných trestů a že podle § 76 odst. 1 zákona o VTOS se na řízení podle tohoto zákona nevztahuje správní řád. Ukládání souhrnného trestu není upraveno ani v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nadto v § 4 odst. 5 písm. c) výslovně stanoví, že se podle jiných zákonů projedná jednání, které má znaky přestupku, dopustí-li se jej osoba během výkonu vazby, trestu odnětí svobody nebo zabezpečovací detence.

[11] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá (viz např. rozsudek ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-50, bod 10, nebo ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-34, body 17 až 19), že zákon o VTOS po vydání plenárního nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08 (č. 341/2010 Sb.) výslovně připouští soudní přezkum kázeňského trestu umístění do uzavřeného oddělení a považuje kázeňské trestání odsouzených za správní trestání. Při něm se přiměřeně uplatní též principy ovládající souběh trestných činů, jehož podstata podle trestněprávní doktríny spočívá v tom, že se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek, pokud později nabyl právní moci a neplatí o něm fikce neodsouzení. Toto pojetí souběhu Nejvyšší správní soud akceptoval ve své judikatuře také pro oblast správního trestání (viz např. již rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008-328, část III f), č. 1767/2009 Sb. NSS).

[12] Rovněž v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, č. 2248/2011 Sb. NSS (viz bod 28), Nejvyšší správní soud dovodil, že při správním trestání týměž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. *„Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z jeho použití ve prospěch pachatele všude tam, kde (...) nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, které by měly být zohledněny v případě jakéhokoli veřejnoprávního deliktu“.* Nejvyšší správní soud dále v citovaném rozsudku vyslovil (viz body 31 a 32), že *„pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současně zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“*

[13] V rozsudku ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017-53, pak Nejvyšší správní soud na výše citované závěry navázal a uvedl, že *„zohlednění absorpční zásady při ukládání sankce za sbíhající se správní delikty musí být z posuzovaného pozdějšího rozhodnutí patrné. Jako příhodný se jeví výslovný odkaz na tuto zásadu s popisem způsobu, jakým ji správní orgán při stanovení konkrétní sankce zohlednil“* (pozn.: zvýraznění doplnil soud). Zároveň k otázce nutnosti vedení společného řízení doplnil, že *„institut společného řízení lze v oblasti správního trestání chápat jako pouhou procesní cestu, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou“.*

[14] V návaznosti na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud uvádí, že za situace, kdy je smysl a účel ukládání souhrnného trestu dostatečně reflektován v samostatných, na sebe navazujících rozhodnutích, není bez dalšího vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, nevedení společného řízení, neboť tento institut sleduje z hlediska pachatele (kromě zásady hospodárnosti řízení) též účel jako institut souhrnného trestu. V tomto ohledu tedy neobstojí stěžovatelova námitka směřující proti pochybení správních orgánů spočívajícího v nevedení společného řízení.

pokračování

[15] Při ukládání kázeňských trestů za kázeňské přestupky ovšem v současné právní úpravě chybí právní základ pro rušení výroků o kázeňském trestu uloženého pachateli dříve vydaným (pravomocným) rozhodnutím. Za takové situace je nutno vycházet z toho, jaký je účel institutu souhrnného trestu, a promítnout jej do oblasti ukládání kázeňských trestů takovým způsobem, který povede k cíli ukládání souhrnného trestu, a tedy k zohlednění trestů dříve uložených za sbíhající se skutky. Na následné ukládání trestů za sbíhající se skutky naplňující znaky kázeňských přestupků, tedy takové, kterých se pachatel dopustil ještě před v pořadí prvním rozhodnutím o jednom z nich, je třeba aplikovat zásadu absorpce a při úvahách o výši každého dalšího trestu ukládaného za jednotlivé sbíhající se kázeňské přestupky pak zohlednit tresty (za tyto skutky) již dříve uložené. Tyto úvahy je pak nutno popsat v odůvodnění vydaných správních rozhodnutí.

[16] V nyní souzeném případě je proto nutno přisvědčit stěžovateli námitce, že v situaci, kdy o všech skutcích nebylo vedeno společné řízení, v němž by správní orgán společně posuzoval jednání žalobce a výši trestu za všechny tři kázeňské přestupky, byl povinen v rozhodnutí o kázeňském přestupku spáchaném dne 11. 8. 2020 (tj. v rozhodnutí speciálního pedagoga ze dne 29. 7. 2021, resp. rozhodnutí o stížnosti ze dne 5. 8. 2021) zohlednit nejen kázeňský trest uložený stěžovateli za skutek, k němuž došlo dne 30. 11. 2020 (tj. trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na dva dny nepodmíněně), ale také kázeňský trest za skutek, k němuž došlo dne 9. 7. 2020 (tj. celodenní umístění do uzavřeného oddílu na sedm dnů nepodmíněně). V odůvodnění rozhodnutí tedy správní orgány byly povinny popsat, že s ohledem na nutnost aplikovat zásadu absorpce, stanovily výši uloženého kázeňského trestu s přihlédnutím k trestům dříve uloženým za všechny sbíhající se obdobné skutky. Vzhledem k tomu, že skutek, k němuž došlo dne 9. 7. 2020, zohledněn při ukládání trestu nebyl, rozhodnutí žalované je nutno zrušit.

[17] V této souvislosti neobstojí úvaha krajského soudu, že v době, kdy žalovaná v nyní projednávané věci rozhodovala, již uplynula zákonná lhůta jednoho roku od spáchání kázeňského přestupku, v níž bylo možno za skutek ze dne 9. 7. 2020 uložit kázeňský trest dle § 47 odst. 3 zákona o VTOS. Z uplynutí lhůty pak krajský soud dovozoval, že žalovaná v nyní projednávané věci nemohla zrušit rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za přestupek ze dne 9. 7. 2020 a uložit za toto jednání souhrnný trest.

[18] Jak plyne z judikatury a závěrů citovaných výše, pro zrušení výroku o kázeňském trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím chybí právní základ. To nicméně nebrání tomu, aby správní orgán přihlédl k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky při rozhodování o každém dalším trestu za další ze sbíhajících se přestupků a své úvahy promítl do odůvodnění rozhodnutí. Uvedené přitom neznamená, jak mylně dovozoval krajský soud, že by stěžovatel byl v takovém případě trestán za skutek ze dne 9. 7. 2020 po uplynutí lhůty stanovené v § 47 odst. 3 zákona o VTOS, ale pouze to, že kázeňský trest, který byl za tento skutek uložen pravomocným rozhodnutím ze dne 9. 1. 2021, bylo nutno zohlednit a přihlédnout k němu při rozhodování o trestu za další sbíhající se skutky. Správní orgán tedy byl povinen zohlednit trest uložený za skutek ze dne 9. 7. 2020, přičemž tak byl povinen učinit toliko v rámci odůvodnění výše (souhrnného) ukládaného kázeňského trestu. Již uložený trest však nemůže nahradit, neboť byl uložen pravomocným (soudem nezrušeným) správním rozhodnutím. Stejným způsobem byl správní orgán povinen postupovat i v případě kázeňského trestu, který byl pravomocně

uložen za skutek ze dne 28. 7. 2020. Lhůta dle § 47 odst. 3 zákona o VTOS se tedy v souzené věci ve vztahu ke skutku ze dne 9. 7. 2020 neuplatní. Její případná aplikace by byla na místě pouze za předpokladu, že by o skutku ze dne 9. 7. 2020 nebylo rozhodnuto. O takovou situaci se však v souzeném případě nejednalo.

[19] Nejvyšší správní soud zároveň opětovně upozorňuje, že kázeňská rozhodnutí o skutku ze dne 9. 7. 2020 a rozhodnutí o skutku ze dne 28. 7. 2020 vydaná v samostatných řízeních jsou pravomocná a nebyla soudem zrušena. Bylo-li tedy v projednávané věci novým rozhodnutím speciálního pedagoga Věznice Heřmanice ze dne 29. 7. 2021 znovu rozhodováno i o skutku ze dne 28. 7. 2020, došlo k nepřipustnému porušení zásady zákazu dvojího trestání vyjádřené v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. K němu Nejvyšší správní soud přihlíží i v situaci, kdy taková námitka nebyla stěžovatelem uplatněna (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008-142, č. 1842/2009 Sb. NSS). Také z tohoto důvodu tedy bylo nutno přistoupit nejen ke zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, ale též rozhodnutí žalované. Dlužno ovšem doplnit, že k tomuto nezákonnému postupu byla žalovaná (resp. speciální pedagog) nesprávně navedena předchozím zrušujícím rozsudkem krajského soudu ve věci sp. zn. 22 A 14/2021.

[20] V dalším řízení, jehož předmětem je pouze kázeňský delikt stěžovatele spáchaný dne 11. 8. 2020, proto žalovaná ověří, zda již neuplynula lhůta pro uložení kázeňského trestu za tento skutek. Nebude-li tomuto tak, vydá nové rozhodnutí, v němž za kázeňský přestupek spáchaný dne 11. 8. 2020 uloží trest (spíše mírnější) s tím, že pouze v odůvodnění vydaného rozhodnutí popíše a uvede, že konkrétní sazba byla stanovena s přihlédnutím k tomu, že za obdobná jednání spáchaná stěžovatelem dne 9. 7. 2020 a 28. 7. 2020 mu již byly uloženy kázeňské tresty umístění do uzavřeného oddílu na 7 dnů a 2 dny nepodmíněně.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem tak Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Věc však nevrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalované. Věc tedy nevrátil k dalšímu řízení soudu, ale přímo žalované, neboť krajský soud by s ohledem na výše uvedené závěry neměl jinou možnost, než tak sám učinit.

[22] V dalším řízení bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V novém rozhodnutí tak při ukládání kázeňského trestu pouze za skutek ze dne 11. 8. 2020 zohlední běh prekluzivní lhůty, v níž je možno kázeňský trest uložit, a při případném ukládání výše trestu pouze v odůvodnění rozhodnutí zohlední kázeňské tresty, které již byly stěžovateli uloženy dřívějšími rozhodnutími za sbíhající se skutky ze dne 9. 7. 2020 a ze dne 28. 7. 2020. Svůj postup a úvahy v rozhodnutí stručně popíše a odůvodní.

[23] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na

pokračování

základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci neúspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení a stěžovateli, který byl již v řízení před krajským soudem osvobozen od soudních poplatků v plném rozsahu, žádné náklady řízení nevznikly.

[24] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen Mgr. Petrem Kazderou, advokátem, který mu byl ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 6 As 19/2022-20. V takovém případě hradí odměnu advokáta a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci odměna za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu [příprava a převzetí právního zastoupení, včetně první porady s klientem (dne 22. 2. 2022), a písemné podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti], a to ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu pak ustanovenému zástupci náleží náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkem se tedy jedná o částku 6 800 Kč.

[25] Náklady řízení dále spočívají v náhradě cestovních výdajů podle § 13 odst. 5 advokátního tarifu. Podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, sestávají jízdní (cestovní) výdaje ze základní náhrady za používání silničního motorového vozidla za každý 1 km jízdy a dále z náhrady výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí sazba základní náhrady u osobních silničních motorových vozidel 4,70 Kč za 1 km jízdy. Zástupce stěžovatele uskutečnil cestu za účelem nahlížení do soudního spisu na trase Ostrava - Brno a zpět v délce 346 km, a to osobním automobilem zn. Volkswagen. Výše základní náhrady za použití uvedeného osobního automobilu tedy po zaokrouhlení činí 1 626 Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu (motorová nafta) při průměrné spotřebě 4,1 l/100 km, jak vyplývá z doložené fotokopie technického průkazu vozidla, a při výši průměrné ceny pohonné hmoty za 1 litr 36,10 Kč u této pohonné hmoty dle § 4 písm. c) vyhlášky činí 512 Kč. Celková náhrada jízdních výdajů tak představuje částku ve výši 2 138 Kč. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu zástupci náleží též náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, a to za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Stěžovatelův zástupce promeškal cestou do Brna a zpět čas v rozsahu osmi půlhodin, a proto mu soud přiznal dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu náhradu v částce ve výši 800 Kč (8 x 100 Kč).

[26] Celková výše odměny ustanoveného zástupce, náhrady hotových výdajů a náhrady za promeškaný čas činí 9 738 Kč. Jelikož je ustanovený zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, což soudu doložil, zvyšuje se odměna, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas o částku 2 045 Kč odpovídající této dani. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal zástupci odměnu za zastupování, náhradu hotových výdajů a náhradu za promeškaný čas částku ve výši 11 782 Kč. K uhrazení této částky byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

[27] Nejvyšší správní soud doplňuje, že nepřiznal ustanovenému zástupci odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za nahlížení do soudního spisu dne 18. 2. 2022. Je tomu tak z toho důvodu, že nahlížení do spisu je považováno za součást úkonu přípravy a převzetí právního zastoupení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu